

Un gràcies a tots vosaltres per haver agraït la revista *l'Alguer*, i aqueixa petita rubrica.

Que, sense ninguna pretensió de intel·lectualitat vol ésser motiu, per a mi, de fer dues xatares amb vosaltres, motiu de discussió, o si volem de dibàtit, així com és estat trobant-mos pel carrer algunes persones i parlant de aqueixes expressions, donant cada ù la pròpia opinió.

Ma sobretot perquè pugui contribuir a mos apropiari de totes aquelles expressions, que eran una característica fonamental de la nostra llengua. Aqueix vol ésser lo ver objectiu.

Com he dit altres voltes, tantes de aqueixes locucions han tengut nel temps, no sols una diferent interpretació de aquella que podiva ésser en origen, o són estades adaptades segons la lògica de la pròpia comodat: han tengut també cambis de vocals o de consonants en la paraula mateixa; i això dona encara més dificultat per trobar lo significat just, perquè no existi normalment una documentació escrita.

I doncs és necessari cercar testimoniances, preguntat a persones ancianes, que siguin en grau de explicar el significat, o l'interpretació de aquella manera de diure. Però també aquestos testimonis a voltes no són

de gran ajut, perquè les interpretacions que donen de la mateixa manera de diure, són diferents.

Per tant vull clarir que no sempre tenin la certesa del significat just, i cerquem de indicar l'interpretació mes apropiada, i més o manco lògica.

En aquest número parlem de la manera de diure: **"Qui se colga amb les criatures se n'aixeca amb el costat banyat, o ..."**. És clar que és de riferir-se a joves als quals segons la muntalitat de la gent gran, no era el cas de donar massa confiança, lo que se diguessi ... amb les criatures ... veniva pres coma exemple més eloqüent.

Quan a joves o minyons de una certa edat se donava un encàrrec, un treball, o altre, si les coses no anaven pel vers just, i feven un gran degoll, generalment se comentava: qui se colga amb les criatures ...

Les criatures avui dificilment les colguem a mig del pare i de la mare, tenen lo sou llitutxo (no més bressol) no los faixen més amb tels, que los transformaven en mummies i no teniven la capacitat de absorbir, com los tels de avui, que absorbeixen, sigui les normals, les super, i de gran champions.

Un rengraciament a Miquel Joan Scala, que mos ha enviat una lletra amb tres maneres de diure: això mos ha fet assai plaier. Gràcies.